

neboť předepsanou tříletou, nepřerušenu služební dobu lze čítati teprv od času, kdy složena byla zkouška způsobilosti pro školy měšťanské.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost, majíc na zřeteli důvody uvedené zšr-ou, namítá, že § 180 def. škol. a vyuč. řádu (2. odst.) nemá zde významu, ježto uvedený předpis nemá platnosti z á k o n n é. Rozhodným jest jedině předpis 5. odst. § 3 z á k. z 15. července 1914 č. 48 mor. z. z. St-l dostál oběma podmínkám, které tento předpis klade pro existenci uplatňovaného nároku, neboť má vysvědčení způsobilosti pro občanské školy a vykazuje službu požadované kvality i doby a odepřel-li přes to žal. úřad žádosti st-lově vyhověti, porušil tím předpis zák. posléze cit. Mimo to stížnost st-lův nárok, vznesený ve svrchu vytčené žádosti, podané k zšr-ě opírá — stejně tak učinil již rekurs k min. — o zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. v souvislosti se zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. a ze 7. října 1919 č. 541 Sb., kterýmiž předpisy lhůta k dosažení definitivy ještě podstatně byla zkrácena.

Otázkou, jejíž řešením stížnost především se zabývá, t. j. zda služba učitele, nevykonavšího dosud zkoušku způsobilosti pro občanské školy, může býti pokládána za p r o v i s o r n í službu učitelskou, čili nic, netřeba se vůbec v daném případě zabývati a netřeba se proto ani zaměstnávatí otázkou platnosti § 180 def. školního a vyuč. řádu pro školy obecné a měšťanské, neboť nař. rozhodnutí svého výroku o § 180 škol. a vyuč. řádu vůbec neopírá a nerecipuje důvodů rozhodnutí zšr-y, na předpis cit. § 180 arcíť se odvolávajícího. Rozhodnutí žal. min. opírá svůj výrok jedině o předpis 5. odst. § 3 mor. z. z. z 15. července 1914 č. 48 z. z. Tato norma skutečně vyslovila a upravila nárok učitelské osoby, aby po tříleté službě na školách byla dosazena jakožto definitivní.

Avšak rekurs st-lův, jak již zmíněno, opřel nárok, o nějž běží, výslovně i o jiné zákonné předpisy, zejména o zák. z 9. dubna 1920 č. 306 Sb. (§ 4) a předpisy s ním související, které byly taktéž svrchu již zmíněny a které vzhledem k zavedenému tam nároku na jmenování definitivním učitelem po odbytí doby čekatelské (čl. I., II. zák. č. 306/20) mohou míti zásadní význam pro posouzení nároku st-lem tvrzeného. Vzhledem k tomu měla žal. instance rekursní ve svém zamítavém výroku uvážiti spornou záležitost i s tohoto tuto posléze zmíněného hlediska. Neučinila-li tak, nýbrž spokojila se s odůvodněním svého výroku jen s hlediska § 3 mor. z. z. z 15. července 1914 č. 48 z. z., nemůže nss, když stížnost k opření sporného nároku dovolává se opětně též zák. 306/1920, přezkoumati nař. výrok v tom směru, zdali sniad st-li nepřisluší tvrzený nárok s hlediska zák. 306/1920. V tom spatřovati sluší podstatnou vadu řízení, pro niž slušelo nař. rozhodnutí v celku zrušiti podle 2. odst. § 6 zák. o ss.

Č. 3194.

Státní občanství (Slovensko): § 41 zák. čl. L : 1879 zakládá za podmínek tam uvedených vdově právní nárok na opětné udělení stát. občanství.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1481).

Prejudikatura: Boh. 2210 adm.

Věc: Aglaja P. v Bratislavě (adv. Dr. Ivan Dérer z Bratislavy) proti ministersvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-lka, vdova, bydlící v Bratislavě, podala žádost za udělení státního občanství, dovolávajíc se § 41 zák. čl. L z r. 1879 a udávajíc, že byla po rodičích příslušna do B., tam se také narodila a že příslušnosti té pozbyla dne 15. ledna 1906 provdáním se za Dra Lad. P., domovscky příslušného do Rábu, v roce 1914 zemřelého. Žádost svou doložila mimo jiné vysvědčením rady města B., dle něhož jí municipální výbor města B. přislíbil přijetí do svazku města B. pro ten případ, že si obstará čsl. státní občanství.

Min. vnitra nevyhovělo uvedené žádosti neuvádějíc důvodů.

Rozhodnutí to bylo min. pro Slov. intimováno žadatelce i městské radě v B. s tím, že rozhodnutí městského administrativního výboru, kterým bylo žadatelce domovské právo přislíbeno, pozbylo platnosti.

Jak svrchu uvedeno, opřela st-lka svoji žádost o znovúdělení zdejšího státního občanství výslovně o § 41 zák. čl. L : 1879 a uvedla okolnosti, ze kterých dovozuje, že zákonné podmínky pro použití tohoto předpisu v jejím případě jsou dány.

Má-li však strana zákonný nárok na přiznání nějakého práva a není-li ponecháno pouze úvaze úřadu, zda právo to jí přizná či nikoliv, náleží úřadu, zaujal-li k žádosti odmítavé stanovisko, aby sdělil straně skutkové i právní předpoklady, z nichž dospěl k závěru, že přes onen zákonný předpis straně v daném případě právo to nenáleží, ať již proto, že není skutkových okolnosti zákonem předpokládaných, či proto, že dle názoru úřadu je zde překážka jež s právního hlediska brání mu žádosti strany vyhověti.

Žal. úřad, jak z jeho výroku patrně, nevyhověl tomuto požadavku správního řízení, omeziv se na pouhé zamítnutí st-lčiny žádosti bez všelikého odůvodnění a není ani z jeho výroku, ani ze správních spisů patrně, jakými úvahami se dal vésti při zamítnutí žádosti st-lčiny.

Touto neúplností ztížil žal. úřad procesní postavení strany, odňav jí možnost brániti se proti skutkovým nebo právním předpokladům nař. rozhodnutí a zabránil též nss-u přezkoumati správnost a zákonitost výroku toho, pročez bylo zrušiti výrok jeho podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3195.

Veřejní zaměstnanci. — Zdravotnictví. — Řízení před nss-em: I. Dokud zemský správní výbor nepotvrdil jmenování obvodního lékaře usnesené okr. správní komisí, není jmenování to perfektní. — II. Předpis § 3 lit. f) zák. o ss nevádí projednání stížnosti na nss proti rozhodnutí okr. správní komise, kterým tato odvolala jmenování obvodního lékaře jí usnesené a kandidátu sdělené.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1609).